

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 186/2020-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], s adresou na doručovanie [REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach o námietkach vedených pod sp. zn. Er 9570002906/14 a sp. zn. Er 9510008509/14 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach o námietkach vedených pod sp. zn. Er 9570002906/14 a sp. zn. Er 9510008509/14 p o r u š e n é b o l i .

2. Krajskému súdu v Bratislave v konaniach o námietkach vedených pod sp. zn. Er 9570002906/14 a sp. zn. Er 9510008509/14 prikazuje konať bez zbytočných prierahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach o námietkach vedených pod sp. zn. Er 9570002906/14 a sp. zn. Er 9510008509/14 (ďalej aj „postup krajského súdu“).

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate uvádza, že krajský súd, justičná pokladnica vedie proti nemu už niekoľko rokov s prierahmi exekúcie napriek tomu, že exekučné tituly vydané pred Špecializovaným trestným súdom (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) boli Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušené a nevie dosiahnuť ich zastavenie. Uviedol, že *«Krajský súd v Bratislave, justičná pokladnica dňa 20.10.2014 poveril exekútora JUDr. Branislava Plška na vedenie exekúcií oprávneného Špeciálneho súdu v Pezinku vo veciach: Ex 1213/14,*

Er 95100086109/14, Ex 1214/2014, Er 9570003309/14, Ex 1227/14, Er 9570002906/14, Ex 1229/14, Er 9510002309, Ex 1231/14, Er 9510008509, Ex 1230/14, Er 9510008409.

Proti všetkým rozhodnutiam boli 27. 2. 2015 podané námietky cestou advokáta sťažovateľa [REDAKOVANÉ].

Pokiaľ ide o predmetné exekúcie „sú to trovy a pokuta v konaní vedenom na Špecializovanom súde v Pezinku. Proti vydaným rozhodnutiam v čase ich vydania podal [REDAKOVANÉ] odvolania, ktorým nebolo vyhovené s tým, že súd v konečnom rozhodnutí bude rozhodovať i o odvolaniach voči trovám a pokutám.

Tak sa aj stalo Rozsudkom Najvyššieho súdu v Bratislave č. k. 1 Tdo V 24/2011, zo dňa 11.11.2014, bolo rozhodnuté, že uznesením NS SR zo dňa 9.9.2008 sp. zn. 2 Toš 2/2007 bol „porušený zákon v neprospech obvineného. Napadnuté uznesenie sa zrušuje. Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.“

Z vyššie uvedenej vety je zrejmé, že súd rozhodoval i o všetkých rozhodnutiach, ktoré boli vydané v spojení s vyššie uvedeným konaním.

V roku 2013 bol povinný vyzvaný Krajským súdom v Bratislave, Štátna pokladnica na úhradu trov a pokuty ako sú vyššie označené. Na základe výzvy jednak telefonicky, ako aj osobne povinný bol na predmetnom súde a priniesol pracovníčke, ktorá vec mala pridelenú rozhodnutie NS SR, a vysvetlil jej, že všetky rozhodnutia boli zrušené, preto niet právneho titulu na ich vymáhanie. Zároveň zatelefonoval i na Špecializovaný súd v Pezinku /už si nepamätá či im poslal i písomné podanie/, kde ich upozornil, že rozhodnutia na základe ktorých mal byť zaviazaný na platenie trov konania a pokutu boli zrušené rozsudkom NS SR a aby podanie podané na Krajský súd v Bratislave, justičná pokladnica zobrali späť. Tým mal za to, že vec je vyriešená.

Následne v roku 2015 exekútor doručil povinnému upovedomenie o začatí exekučných konaní, kde označil ako oprávneného Okresný súd Pezinok, a použil čísla konaní z trestného konania vedeného na Špecializovanom súde v Pezinku. V tejto súvislosti požiadal povinný Okresný súd v Pezinku o vyjadrenie či ho vedú ako dlžníka. K uvedenému dostal potvrdenie súdu, že nie je ich dlžníkom.

Následne rozhodoval o námietkach Krajský súd v Bratislave, ktorý námietkam povinného vyhovel s výnimkou napadnutých konaní. V tom čase si povinný myslel, že len

chybou doručovania, resp. dorúčením jeho advokátovi mu neboli doručené rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vo vyššie uvedených 2 veciach, a teda že sa voči jeho osobe nevedú žiadne exekúcie, pretože nikdy nemal žiadnych veriteľov a preto nikto a nikdy nedal voči jeho osobe návrh na vedenie exekúcie.

V septembri roku 2019 bolo zverejnené oznámenie ministerstva dopravy že koncom roka 2019 bude ponukové konania na dotácie na kúpu elektromobilov vo výške 8000.-eur. Následne v novembri 2019 Škoda Slovensko zverejnila, že do konca mesiaca je možné si objednať elektromobil so zľavou 3000.-eur. Túto možnosť využil a uzatvoril zmluvu, podľa ktorej mal elektromobil zakúpiť namiesto za 21.000.-eur, za sumu 17.700.-eur. Zmluvný vzťah bol záväzný s povinnosťou zaplatiť zálohu v sume 1700.-eur, ktorá v prípade odstúpenia záujemcu o kúpu bola zmluvnou pokutou a prepadla v prospech Škody Slovensku, resp. ich predajcu.

Po zverejnení podmienok v decembri 2019 Ministerstvom dopravy povinný zisťoval i ďalšie podmienky pre poskytnutie dotácie, medzi ktoré okrem iného bolo, že záujemca nesmie byť dlžníkom štátu. Preto si cestou Ministerstva spravodlivosti SR a SKE požiadal potvrdenie že nemá exekúcie, pričom som sa dozvedel, že sa naďalej vedú 2 exekúcie.

V tejto súvislosti telefonoval JUDr. Plškovi, kde jeho pracovníčka mu potvrdila, že naďalej vedú 2 exekúcie. Ihneď podal Predsedovi Krajského súdu v Bratislave sťažnosť na prieťahy v konaní na zabezpečenie vydania rozhodnutia, pretože od začiatku roku 2015 do konca roku 2019, čo je takmer 4 roky vo veci námietok nebolo vydané rozhodnutie. Taktiež opätovne telefonoval JUDr. Plškovi, či nedopatrením jemu, resp. advokátovi nebolo doručené rozhodnutie KS v Bratislave, k čomu mi opäť pracovníčka povedala, že ani ich úradu nebolo doručené žiadne rozhodnutie.

V súvislosti s tým, že v tej istej trestnej veci, avšak vo viacerých konaniach exekúcií, Krajský súd rozhodol o všetkých námietkach, okrem dvoch a aby povinný neprišiel o dotáciu podal sťažnosť na prieťahy v konaní, a zároveň žiadal predseda súdu, aby zabezpečil v lehote do 3 dní doručenie i chýbajúcich 2 rozhodnutí.

Keďže rozhodnutia neboli doručené ani povinnému, ani exekútorovi požiadal sekretariát predsedu krajského súdu o osobné prijatie...

Naopak bola mu pridelená [REDAKOVANÉ], ktorá uviedla, že ona má namiesto predsedu súdu styk s občanmi a s ňou môže vec riešiť. Menovanej povinný povedal, že som

podal sťažnosť na prietahy v konaní a ukázal jej i sťažnosť, pričom táto ho presviedčala, že Krajský súd v Bratislave má čísla konaní začínajúce sa na Co... a v žiadnom prípade také čísla ako uviedol v sťažnosti nemá krajský súd, a že to sú čísla nejakého okresného súdu. Po cca 1/2 hodine čo povinného presviedčala, že krajský súd nevydáva rozhodnutia ako prvostupňový orgán menovanú požiadal, aby zatelefonovala JUDr. Plškovi exekútorovi. Po jej rozhovore odišla do kancelárie k predsedovi súdu a po cca 20 minútach prišla s [REDAKOVANÉ], ktorého povinný požiadal o spísanie úradného záznamu.

Následne mu prišlo vyjadrenie zo dňa 3.12.2019 od vedúceho justičnej pokladnice s čím nesúhlasil a požiadal opäť písomne predsedu Krajského súdu v Bratislave, či uvedené má považovať za jeho rozhodnutie o sťažnosti. Následne dostal odpoveď zast. podpredsedu Krajského súdu v Bratislave, ktorý nevyhovел sťažnosti s tým, že nejde o sťažnosť na prietahy v konaní.

K podaniu povinný poukazuje, že v súvislosti s jeho podaním označeným ako sťažnosť na prietahy v konaní viackrát či písomne, resp. ústne komunikoval s krajským súdom, pričom nikto nenamietal riešenie sťažnosti na prietahy v konaní. V podaní je jasne uvedené, že povinný namieta to, že 4 roky sa vo veci nekonalo, pričom v iných veciach, ktoré boli zrušené jedným rozhodnutím bolo rozhodnuté cca niečo viac ako po jednom roku.»

3. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. Er 9570002906/14, u exekútora Ex 1227/14, Er 9510008509/14, u exekútora Ex 1231/14 porušené bolo. 2. Krajskému súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. Er 9570002906/14, u exekútora Ex 1227/14 a Er 9510008509/14, u exekútora Ex 1231/14 prikazuje konať bez zbytočných prietahov. 3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 8 000 €, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.“

II.

Rekapitulácia vyjadrení účastníkov konania

4.1 Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 186/2020 z 12. mája 2020) krajský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti zo 4. júna 2020 uviedol, že požiadal vedúceho Justičnej pokladnice Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „justičná pokladnica krajského súdu“) o vyjadrenie k predmetnej sťažnosti. K sp. zn. Er 9570002906/14 uviedol, že uznesením Špeciálneho trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny trestný súd“) sp. zn. PK-2 Tš/15/2005 z 5. septembra 2006, právoplatným a vykonateľným 21. septembra 2006, v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš/60/2006 z 21. septembra 2006 bola sťažovateľovi uložená poriadková pokuta vo výške 663,87 eur. Sťažovateľ si dobrovoľne nesplnil uloženú povinnosť a z uvedeného dôvodu bola pohľadávka 7. novembra 2006 postúpená na vymáhanie justičnej pokladnici krajského súdu. Dňa 9. novembra 2006 vyzval krajský súd sťažovateľa na úhradu pohľadávky. Sťažovateľovi boli opakované výzvy na úhradu zaslané 20. novembra 2006, 18. decembra 2006 a 22. mája 2012. Dňa 20. októbra 2014 krajský súd poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie na vymoženie predmetnej pohľadávky.

4.2 Krajský súd ďalej uviedol, že následne 19. januára 2015 vydal súdny exekútor vo veci upovedomenie o začatí exekúcie na základe vykonateľného exekučného titulu na peňažné plnenie sp. zn. PK-2 Tš/15/2005 z 5. septembra 2006 (ďalej len „upovedomenie o začatí exekúcie“). Dňa 2. marca 2015 vydal opravné upovedomenie o začatí exekúcie, z dôvodu administratívnej chyby pri opise, pričom vydavateľom titulu bol uvedený Okresný súd Pezinok namiesto správneho vydavateľa – špecializovaný trestný súd.

4.3 Dňa 27. februára 2015 vzniesol sťažovateľ proti exekúcií a trovám exekúcie námietky, v ktorých namietal: *„uznesenie Okresného súdu Pezinok, na základe ktorého bol povinný zaviazaný na nahradenie trov trestného konania mu nebolo doručené a vzhľadom k tomu nemohlo nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť.“* Námietky sťažovateľa boli zamietnuté. Justičná pokladnica preverila doručenie predmetných exekučných titulov na špecializovanom trestnom súde a zistila, že sťažovateľovi bolo uznesenie doručené 11. septembra 2006.

4.4 Krajský súd následne uviedol, že sťažovateľ 3. decembra 2019 osobne podal sťažnosť na prietahy, v ktorej žiadal výmaz jeho osoby z registra exekúcií pod sp. zn. EX 1227/14 a sp. zn. EX 1231/14. Sťažovateľ 11. decembra 2019 osobne urgovoal vybavenie jeho žiadosti a následne najneskôr do 12. decembra 2019 žiadal informácie o jeho žiadosti.

4.5 Dňa 13. decembra 2019 zaujala stanovisko justičná pokladnica k podaniu sťažovateľa, v ktorom ho detailne informovala o jeho povinnosti uhradiť súdne pohľadávky vo výške 663,87 eur (9570002906) a 92,24 eur (9510008509) s tým, že bude naďalej pokračovať v ich vymáhaní. Dňa 3. februára 2020 podpredseda krajského súdu vyhodnotil sťažnosť sťažovateľa za neprípustnú.

4.6 Predseda krajského súdu poukázal na vyjadrenie justičnej pokladnice. Ku sp. zn. Er 9510008509/14 vedúci justičnej pokladnice uviedol, že uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 Tš/15/2005 z 27. októbra 2009, právoplatným a vykonateľným 27. októbra 2009, bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť štátu trovy trestného konania vo výške 92,94 eur. Sťažovateľovi boli zo strany súdu zaslané dve výzvy na dobrovoľné plnenie, avšak bezúspešne.

4.7 Následne krajský súd 20. októbra 2014 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na vymoženie predmetnej pohľadávky. Dňa 19. januára 2015 vydal súdny exekútor vo veci upovedomenie o začatí exekúcie. Dňa 2. marca 2015 bolo vydané opravné uznesenie o začatí exekúcie, kde došlo k administratívnej chybe pri opise a ako vydavateľ exekučného titulu bol uvedený Okresný súd Pezinok. Dňa 27. februára 2015 podal sťažovateľ námietky, ktoré boli 18. februára 2016 zamietnuté.

4.8 Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 2/2015 zo 4. novembra 2015 bol zrušený rozsudok špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2Tš/15/2005 z 30. novembra 2011 a sťažovateľ bol oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII Gv/96/04 z 20. októbra 2005 a taktiež bolo zrušené uznesenie špeciálneho trestného súdu sp. zn. PK-2 Tš/15/2005 z 30. novembra 2006 o uložení poriadkovej pokuty vo výške 1 327,75 eur uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost/32/2011 z 31. októbra 2011. Zrušením týchto rozhodnutí stratili podklad iba uznesenia sp. zn. PK-2 Tš/15/2005 z 11. februára 2009 a sp. zn. PK-2 Tš/15/2005 z 27. októbra 2009. Z uvedeného dôvodu boli

uvedené rozhodnutia zo sťažnosti sťažovateľa vyňaté. Krajský súd – justičná pokladnica bude naďalej pokračovať vo vymáhaní súdnej pohľadávky.

4.9 V závere krajský súd uviedol, že na základe uvedených skutočností je sťažovateľ v evidencii dlžníkov štátu oprávnené. Krajský súd považuje priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 8 000 eur za neopodstatnené. Zároveň súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

5.1 Ústavný súd zaslal vyjadrenie krajského súdu k replike sťažovateľovi. Sťažovateľ v podaní doručenom ústavnému súdu 8. júna 2020 nesúhlasí s tvrdením krajského súdu, že *„menovaná nedisponovala informáciou o vedení predmetnej sťažnosti, pretože na požiadanie sťažovateľa, aby si overila uvedené u exekútora JUDr. Plšku tomuto zatelefonovala a povedala jeho pracovníčke i číslo konania“*. Menovanej [REDAKOVANÉ] sťažovateľ uviedol, že sa sťažuje na nečinnosť krajského súdu, pretože exekútorovi boli doručené námietky, avšak už niekoľko rokov o nich nie je rozhodnuté.

5.2 Následne sťažovateľ uviedol, že neuhradené platby pre štát nie sú predmetom tohto konania, pretože sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd bezdôvodne niekoľko rokov, teda od roku 2015, nerozhodol o námietkach. Aj napriek tomu, že sťažovateľ podal sťažnosť na priet'ahy v decembri 2019, krajský súd dosiaľ o nich nerozhodol. V závere uviedol, že *„z podania predsedu Krajského súdu v Bratislave, je zrejmé, že tento sa nevyjadruje k nerozhodnutiu o námietkach voči exekúcii, ale ide o vyjadrenie v spojení s dôvodnosťou podania návrhu na exekúciu. Tu, ako už bolo uvedené, všetky rozhodnutia o námietkach boli v prospech podávateľa, pretože všetky rozhodnutia o trovách a pokute boli zrušené v trestnej veci.“*

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

10. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, III. ÚS 292/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prieťahov nevyníma. Aj podľa názoru ESLP by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

11. V okolnostiach prípadu sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že špecifikom exekučného konania (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018) je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietat' porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať. **V danej veci sťažovateľ namietá porušenie včasnosti pri vybavovaní jeho námietok, o ktorých krajský súd nerozhodol viac ako 4 roky.**

12. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 365/04). Pre naplnenie práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány (napr. všeobecné súdy) vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. I. ÚS 118/02).

13. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a teda či bolo alebo nebolo porušené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02,

II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

14. Ústavný súd konštatoval, že exekučné konanie spravidla treba považovať za konanie po právnej stránke, ako aj po faktickej (skutkovej) stránke za pomerne jednoduché (I. ÚS 702/2013). Čo sa týka podielu sťažovateľa na dĺžke konania, ústavný súd nezistil, že by sťažovateľ k dĺžke konania prispel spôsobom, ktorý by bolo možné považovať za významný z pohľadu celkovej dĺžky konania.

15. Ústavný súd konštatuje, že v skúmanom období (od roku 2015) ide o celkovo neakceptovateľnú dobu rozhodovania o námietkach povinného. Rozhodovanie o námietkach proti exekúcii sa nevyznačuje zložitým dokazovaním či pojednávaním. Ide spravidla o postup súdu „*ex cathedra*“. Ústavnému súdu je známa skutočnosť o nadmernom zaťažení exekučných oddelení. Je notoriou, že justícia sa vyrovnáva s vysokým počtom exekučných vecí a zaťažená je aj Justičná pokladnica. Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99). Akokoľvek zaťažený príslušný útvar súdu nedáva žiadnu možnosť vyhodnotenia tejto situácie v neprospech účastníkov exekučných konaní, a teda ani sťažovateľa. Sťažovateľ nebol neaktívny. Využil aj sťažnosť podanú predsedovi súdu, ktorej vybavenie nebolo neproblematické (pozri časť II).

16. Berúc do úvahy najmä celkovú dĺžku rozhodovania o námietkach povinného proti exekúcii, je možné dĺžku konania v tejto časti exekúcie označiť za neprimeranú, a teda nezlučiteľnú s označenými základnými právami podľa ústavy a dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. Neprimeraná dĺžka rozhodovania o námietkach sťažovateľa ako povinného bola dôvodom, pre ktorý ústavný súd už detailne neanalyzoval problematické úseky konania z hľadiska prietáhov, ktoré presiahli dobu takmer 4 rokov.

Ak nečinnosť súdu charakterizuje konanie ako celok, nemá význam hodnotiť sporadické úkony súdu (II. ÚS 200/05, I. ÚS 398/08, IV. ÚS 60/09, I. ÚS 76/09, I. ÚS 289/2010). V súlade s recentnou judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 243/2017, III. ÚS 451/2017, II. ÚS 481/2017) v prípadoch nadmerných priet'ahov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov už samotnou dĺžkou súdneho konania.

17. Konanie na krajskom súde prebiehalo *prima facie* v rozpore s ústavnoprávnou požiadavkou včasnosti, doba vybavenia veci nad 4 roky je ústavne problematická (porov. II. ÚS 862/2015). Ústavný súd preto konštatoval porušenie referenčných noriem a so špecifikami obrany sa vyrovnal v rámci relatívnej satisfakcie.

IV.

Príkaz konať a finančné zadosťučinenie

18. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Krajský súd vo vyjadrení uvádza, že o námietkach rozhodol 18. februára 2016. Z listu súdneho exekútora JUDr. Branislava Plška z 27. januára 2020 predloženého sťažovateľom vyplýva, že krajský súd o predmetných námietkach dosiaľ nerozhodol. Rozhodnutie o námietkach z 18. februára 2016 týkajúcich sa ostatných (štyroch) exekučných konaní nie je predmetom ústavného prieskumu. Keďže konanie o námietkach nebolo právoplatne skončené, ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku).

19. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie [obdobne § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde].

20. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu

porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08). Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

21. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že neprimeraná dĺžka konania nepochybne predstavuje pre sťažovateľa morálnu ujmu, avšak je nutné prihliadnuť na okolnosti prípadu. Sťažovateľ uplatnil ochranu pred ústavným súdom, pritom jej zmyslom a účelom, ako sa uvádza v bode 12, je prioritne odstránenie právnej neistoty spočívajúcej v právoplatne neuzavretej právnej veci. Samotný sťažovateľ aj v replike poukázal na problém nie v existencii či neexistencii pohľadávok, ale v niekoľkoročnom nerozhodnutí o jeho námietkach. V tomto smere preto pristupoval ústavný súd aj k posúdeniu otázky dôvodnosti vyššieho stupňa ochrany pred zbytočnými prietrahmi. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania, ktoré nie je dosiaľ právoplatne skončené, berúc do úvahy všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä neodôvodnenú nečinnosť v trvaní presahujúcom 4 roky, ale aj nízky predmet exekučného vymáhania („čo bolo v „hre“), ústavný súd z navrhovanej sumy 8 000 € považoval priznanie finančného zadosťučinenia 1 000 € pre sťažovateľa za primerané podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy

22. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má kľúčové postavenie medzi právami ustanovenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy nazvanom „Právo na súdnu a inú právnu ochranu“ (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a jeho ochrana v zásade predchádza ochrane priznanej prostredníctvom ďalších základných práv ustanovených v tomto oddiele ústavy. Na základe vzájomnej súvzťažnosti medzi týmito základnými právami možno dospieť v konkrétnom prípade aj k záveru, podľa ktorého závažné porušenie niektorého zo základných práv ustanovených v čl. 46 až čl. 50 ústavy má za následok aj porušenie iného základného práva zaručeného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Osobitne tento záver podľa názoru ústavného súdu platí o potenciálnom porušení

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to vzhľadom na jeho spomínané kľúčové postavenie v tejto skupine základných práv, a preto ak napr. porušenie práva základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) prekročí takú intenzitu, že to signalizuje zo strany príslušného všeobecného súdu až odmietnutie možnosti domáhať sa svojho práva na súde, tak možno urobiť záver o tom, že takýmto postupom súdu došlo, resp. dochádza aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 268/2012).

23. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti nedostatočne odôvodnil, v čom vidí porušenie uvedeného základného práva. K objasneniu porušenia tohto článku ústavy nedošlo ani v rámci meritórneho prieskumu. Nepreskúmateľnosť sťažnosti v tejto časti neumožňuje ústavnému súdu dospieť k záveru o príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom na jednej strane a postupom krajského súdu na strane druhej (m. m. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07, I. ÚS 256/08). Ústavný súd preto ústavnej sťažnosti v tejto jej časti z dôvodu neopodstatnenosti nevyhovel (výrok 4 tohto uznesenia).

24. Sťažovateľ si náhradu trov konania neuplatnil, preto mu ich náhradu ústavný súd nepriznal (bod 4 výroku). Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobúda tento nález právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu